

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

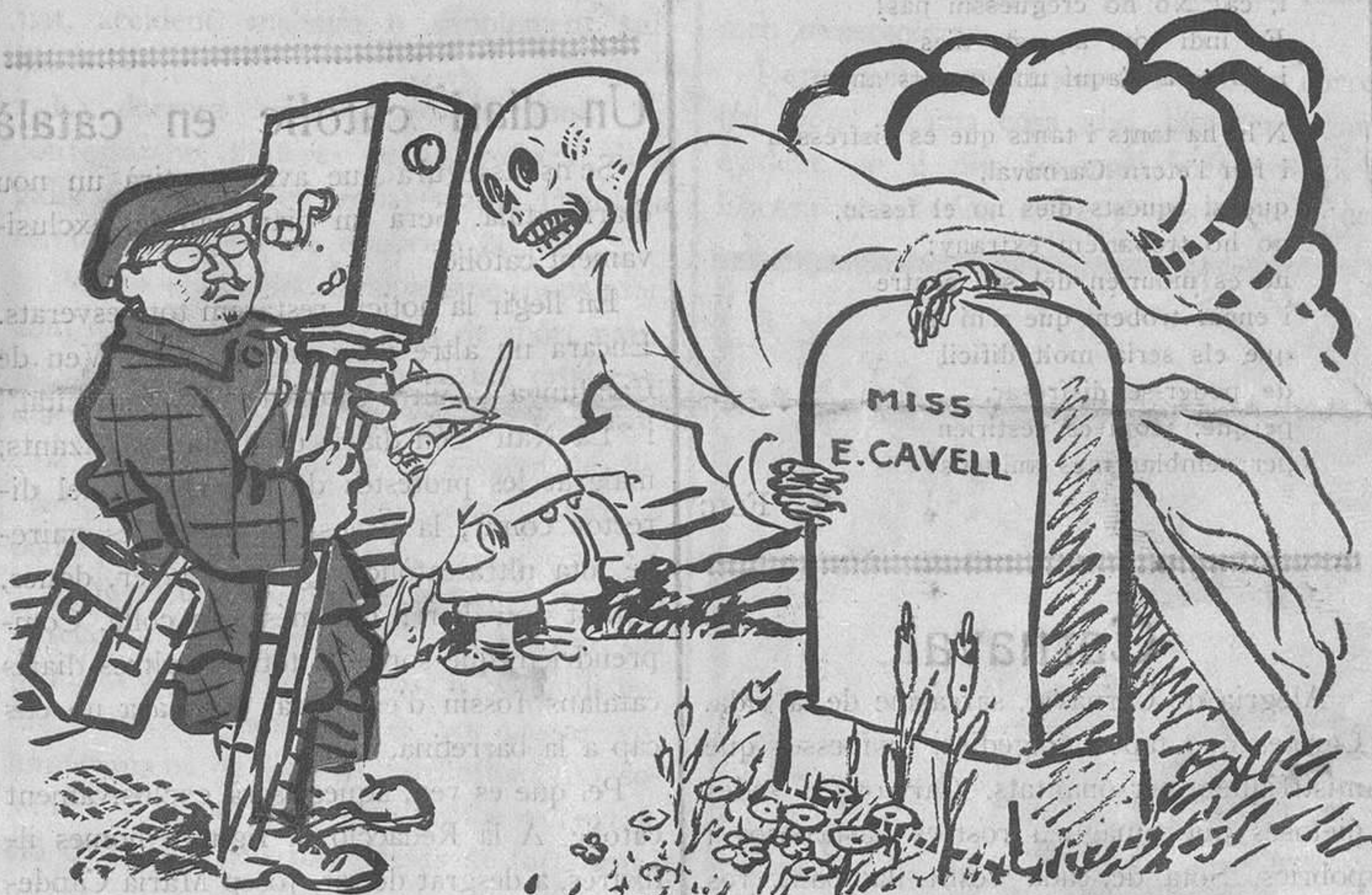
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

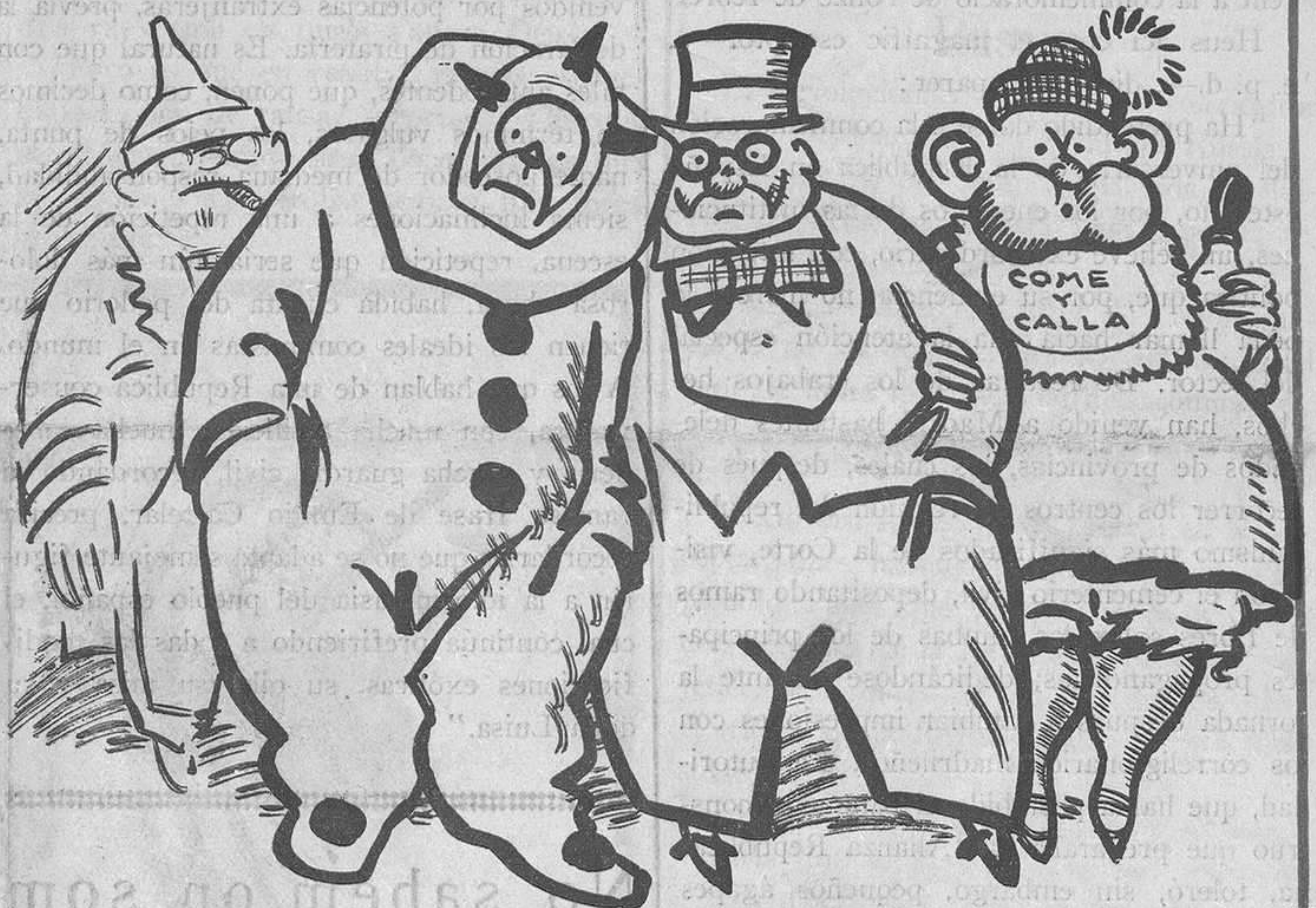
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA KULTUR ALTRA VEGADA

—Si fas una pel·lícula, recorda't dels turments que els de la Kultura infligiren a dones innocents!

LA BROMA DE CADA ANY

—Ningú no ho diria que ens divertim tant!

ES CLAR

—Ja ho veus: els petits es disfressen de grans, i els grans de petits.

MASCARONS

—Em coneixes?
—No t'haig de conèixer si cada any et disfresses de la mateixa manera.

Un propagandista del feixisme

Es troba, quan escrivim aquestes ratlles, a Madrid, i potser serà entre nosaltres quan les llegireu, el famós teoritzador futurista Marinetti.

Marinetti ha vingut a Espanya a donar una conferència a Madrid i una altra a Barcelona.

Primer va anar a Buenos Aires, on no tingué una acollida gaire entusiasta.

El argentí li varen veure aviat l'orella i el facturaren cap a Europa, donant-li expressió per a Mussolini.

El dictador italià és, en efecte, l'amo i senyor de Marinetti.

El pontífex del futurisme fa d'ambaixador o d'enviat extraordinari del "Duce" als països llatins.

Sots el pretext de teoritzar sobre futurisme, sobre art i literatura, En Marinetti es dedica a la més descarada propaganda feixista.

A Madrid ja ha declarat que el futurisme, gràcies al feixisme, ha triomfat en tota la línia i que ambdues escoles, la literària i la política, són una mateixa cosa.

Marinetti, amb la ploma se sent tan "revolucionari" com Mussolini amb l'espasa, i declara la guerra als Museus, als Parlaments, a Àustria i a Hongria, a Déu i a la seva mare.

No hi ha, per això, que fer-ne gaire cas de les seves baladreries.

El partidari de cremar els Museus, quan s'escriuixia de gana, ara, que menja, s'ha amansit bastant.

S'acontenta en cremar bons cigars i deixar per a més endavant l'incendi de les pinacoteques, potser pensant que, si a Itàlia, calaven foc als Museus, què en restaria?

L'onze de febrer

No podem resistir la temptació de reproduir una crònica suculent i saborosa del corresponsal del "Brusi" a Madrid, referent a la commemoració de l'onze de febrer.

Heus ací com el magnífic escriptor—q. e. p. d.—, diu el seu parer:

"Ha pretendido darse a la conmemoración del aniversario de la República en España este año, por los enemigos de las instituciones, un relieve extraordinario, con intención política que, por su evidencia, no merece la pena llamar hacia ella la atención especial del lector. De resultados de los trabajos hechos, han venido a Madrid bastantes delegados de provincias, los cuales, después de recorrer los centros de reunión del republicanismo más significados de la Corte, visitaron el cementerio civil, depositando ramos de flores sobre las tumbas de los principales propagandistas, dedicándose durante la jornada después a cambiar impresiones con los correligionarios madrileños. La autoridad, que había prohibido el banquete monstruo que preparaba la "Alianza Republicana, toleró, sin embargo, pequeños ágapes en los círculos y las cuchipandas de carácter familiar celebradas en algunos cafés, en ninguna de las que se pronunciaron discursos. Buena parte de los republicanos de provincias acudieron la víspera y hoy al domicilio del ex diputado Marcelino Domingo, que se halla enfermo de gravedad aquí y sometido a la estrecha vigilancia de los médicos, quienes le han prescrito un reposo absoluto.

El despertar republicano carece en absoluto de importancia, aunque otra cosa pretendan hacer creer a las gentes sencillas los mitbes. No existen ni organización, ni fuerzas, ni programa, y, claro que, sin la concurrencia de los tres elementos, sería y será imposible construir nada; existe, sí, y padece indudable ceguera quien lo niegue, una general aspiración al restablecimiento de la normalidad constitucional, pero esta aspiración no deriva hacia el derrotero republicano, por el contrario, se mantiene dentro de la fórmula monárquica, esperándolo todo de ella. ¿Cuándo? ¿Cómo?; el tiempo lo dirá, pero hoy, lo mismo que hace cincuenta y cuatro años, el espíritu público tiende en España a buscar la postura definitiva conservando el régimen monárquico.

La historia de la República española es de ayer, y no podemos olvidarla. En diez

meses devoró cuatro presidentes del Poder ejecutivo, dió lugar a discordias fratricidas, arruinó la Hacienda y el crédito público, concedió al carlismo una vitalidad que no tenía, proporcionando pretexto además para que los barcos de guerra fueran intervenidos por potencias extranjeras, previa la declaración de piratería. Es natural que con tales antecedentes, que ponen, como decimos en términos vulgares, los pelos de punta, nadie poseedor de mediana responsabilidad, sienta inclinaciones a una repetición de la escena, repetición que sería aún más dolorosa ahora, habida cuenta del poderío que tienen los ideales comunistas en el mundo. A los que hablan de una República conservadora, con mucha artillería, mucha caballería y mucha guardia civil, recordando la famosa frase de Emilio Castelar, precisa recordarles que no se adapta semejante figurín a la idiosincrasia del pueblo español, el cual continúa prefiriendo a todas las modificaciones exóticas, su olla, su misa y su doña Luisa."

No sabem on som

No fa molt temps, a Madrid, una pentinadora havia adoptat una criatura, abandonada en néixer per sa mare. Gest humà el d'aquella pentinadora!

Més tard, quan la criatura ja fou un xic grandeta, la mare la reclamà; es posaren les coses en clar i la criatura fou retornada a la mare.

Es condemnà la pentinadora, no sé a quant temps de presó, per haver fet una bona obra.

Ara, a Barcelona, una família rica va treure d'un establiment benèfic una nena (que tenia mare) per a adoptar-la, tot i havent-hi tantes altres criatures orfes al mateix establiment.

La mare es presentà diverses vegades a l'esmentada família per reclamar la seva filla, i, com que no era atesa, un dia la raptà.

Per confidències ha estat detinguda la mare i portada a la presó, i la noia l'han tornat a la família rica.

Una mare que reclama una filla seva (únicament seva, doncs ella l'ha portat al món), amb quin dret poden prendre-li?

Aquesta família rica, amb quin dret reté una cosa que no li pertany? No els remordeix la consciència? Què haurien fet si aquesta família es trobés en el cas de la mare?

No sabem de lleis, no hem estudiat la carrera d'advocat; però podriem preguntar totes les mares del món i el resultat fóra la millor sentència.

El qui ha fet la confidència, segurament que no és cap dona, però si ho és, estem certs que no és mare.

UNA MARE

Carnaval etern

Carnaval. Festa idiota. Avui el llinatge humà és tan ridícul, que es pensa que va pel món disfressat. I molt lluny d'això, el homes avui vesteixen com cal; tot l'any van com a persones i no ho són pas quasi mai; avui van de semibestia que és el que millor els escua.

Tot l'any veureu mil disfresses que sovint fan tombà el cap; n'hi ha que porten la carota de carn i pell natural, amb una poca vergonya que esgarrija el més pintat.

Hi ha disfresses de canonge, de bisbe i de cardenal, o de rectorot de poble, que reventen de tan gras. Són les disfresses eternes que fan l'etern Carnaval.

Avui hi ha qui vesteix d'indi i és un indi incult tot l'any, i avui es creu que es disfressa i, cal! No ho creguéssiu pas! Es indi tots aquests dies i ho serà d'aquí uns quants anys.

N'hi ha tants i tants que es disfressen i fan l'etern Carnaval, que si aquests dies no el fessin, no ho trobaríem extrany; no es mourien del seu centre i encar trobem que n'hi ha que els seria molt difícil de poder-se disfressar, perquè, ¿com es vestrien per semblar més animals?

FLIC

Carnaval

Alegria de Carnaval, sarcasme de la vida. Carètes que tapen tragèdies, disfresses que mistifiquen personalitats. Cartrons i sedes pietoses que amaguen rostres llastimosos i pobrics. Sota de cada vestit llampant, res més no hi ha que un bri de luxúria. Arlequins, pierrots i colombines. Pallassos.

Llavis anhelants, cobdiciosos, que no poden atényer la rialla. Simes ubèrrimes, batricors, ulls xops de neguits. Danses, colors, llums... Misèries!

Carroussel de l'Amor. Serpentes i confetti. Gent pobra que guaita la cavalcada de la pobra gent. Carnestoltades juvenívols. De tant de riure, els ulls els ploren.

Fan nosa, avui, les coses de l'esperit. Ja hi pensarem després d'aquest frenètic esbojarrament. Capbussem-nos ara en l'alegria immediata.

Carnestoltes quinze voltes...

NARCÍS MATES

Les existències d'or

Heus ací, segons les estadístiques, el total de reserves d'or en alguns Estats europeus i americans:

Imperi britànic: 252.238.376 lliures esterlines; Estats Units: 836.175.000 lliures esterlines; França: 219.815.000 lliures esterlines; Espanya: 102.213.000 lliures esterlines; Alemanya: 91.270.00 lliures esterlines.

I, malgrat d'haver-hi tant or pel món, en molts d'aquests Estats, famílies senceres s'hi moren de fam.

Carnestoltes

Estem altra volta a Carnestoltes. Sembla que en un país com aquest, on la hipocresia és la regina suprema, això no ens hauria de fer fred ni calor.

Però cada any ho celebrem, amb aquella alegria. I la cosa té una explicació ben lògica. Per Carnaval, com que tothom vol fingir, i aquí el fingir és la normalitat, per a fer una cosa distinta resulta que la gent esdevé franca i sincera. Així, doncs, el Carnestoltes és l'època millor de l'any.

Altrament, és tan ensopida aquesta vida nostra! Ens hi morim de fàstic; molt més encara des de que estem estacats a la inacció voluntària. El Carnestoltes, almenys, és la gatzara, el xivarri, la follia. Durant els dies de Carnaval, els més brètols són més simpàtics que els més decentes en tot el restant de l'any.

Carnestoltes, Carnestoltes! Ben vingut siguis! Nosaltres et saludem gaiament i t'oferim la nostra copa democràtica; beu-li, i deixa'ns-li un poc de la teva sana alegria. Fes-nos més suportables aquests temps!!!

Glozel

Encara es parla de Glozel. Encara en van plens els periòdics. Es que no en farem un gra massa? Es que no hi res més interessant de que parlar?

Un diari catòlic en català

Se'ns assegura que aviat sortirà un nou diari català. Serà un diari catòlic, exclusivament catòlic.

En llegir la notícia restarem tots esverats. Encara un altre diari catòlic? "La Veu de Catalunya", l'ultra catòlica; "La Publicitat" i "La Nau" són diaris de drete catolitzants, malgrat les protestes de liberalisme del director comú; la premsa comarcal és gairebé tota ultra-catòlica. Què ve a fer, doncs, aquest nou diari? Un més a la colla. Comprendriem que sortís si tots els altres diaris catalans fossin d'esquerra, però ara no ens cap a la barretina.

Pel que es veu, aquest serà exclusivament catòlic. A la Redacció hi figuren homes il·lustres, a desgrat de tot, Josep Maria Capdevila, J. Farran i Mayoral, Josep Maria Junoy, doctor Carles Cardó. Però al costat hi haurà gent que ja no fa tant el pes: el pare Vallet. Imagineu el que serà un diari intervingut directament pel pare Vallet!

El nou diari té, es diu, 1.000.000 de pessetes. Si s'hagués tractat de fer una cosa digna no hauria estat possible reunir aquesta quantitat; a Catalunya, els diners només es recullen per coses així.

El nom del diari—que encara no s'ha fet públic, però ho sabem de bona tinta—serà "Fe i perseverància".

Es digué, també, que l'organització comprava "Las Noticias". No és veritat. Serà un diari nou. De totes maneres, es fan tràmits per adquirir "El Progreso", i podria ésser molt fàcil que s'arribés a un acord. "El Progreso" passaria als catòlics catalans amb els lectors i tot, els quals serien venuts per poc preu. L'empresa acceptaria la clientela per veure si la pot convertir.

¿Quan serà que podrem tenir l'alegria de llegir que va a sortir un diari d'esquerra?

Marcel·lí Domingo

A Madrid es troba greument malalt l'exdiputat republicà Marcel·lí Domingo.

Ja no cal dir com desitgem el seu prompte i total guariment.

Correu de l'estranger

La situació ministerial d'Alemanya travessa un moment difícil

En els centres polítics alemanys es fan pronòstics sobre la situació parlamentària. Es diu que el president Hindenburg s'ha compromès inútilment intervenint en els conflictes, car no reeixirà a impedir la dissolució anticipada del Reichstag, almenys si no aplica l'article 48 de la Constitució, que dóna poders dictatorials al president per nomenar un gabinet de tècnics que dirigeixi els negocis públics fins les pròximes eleccions parlamentàries, de les quals ell mateix fixarà la data.

No sembla probable, però, que el poble alemany estigui disposat, encara que sigui passatgerament, a una dictadura, de les conseqüències de la qual podria encara dependre altra vegada no solament la pau de l'imperi, sinó de tot Europa.

L'autoprofecia sobre la mort del cap del nacionalisme indus

Es sabut que, segons un telegrama anglès, Moharades Karamchand Gandhi, ha anunciat la seva pròpia mort per al dia 12 del pròxim mes de març.

El que no se'n ha dit, encara, és la mena de traspàs que ha pressentit, previst o volgut el cèlebre agitador indus. ¿Assassinat, accident, malaltia o simplement suïcidi?

La darrera hipòtesi reduiria molt, cal confessar-ho, l'interès de la profecia. Som gairebé temptats de trobar massa fàcil una semblant manera de donar-se la raó.

Però si el cap del nacionalisme indus mor, com diu, el dia 12 de març, de mort natural, és a dir, d'un tifus o d'una crisi cardíaca, reconeguda per la facultat de medicina, quines perspectives no s'obren de discussió entre tots els psiquiatres sobre el poder de l'auto-suggestió!

¿L'ideal del vell ascetisme indus, no consisteix, precisament, en la destrucció del propi desig de viure? ¿I M. K. Gandhi podrà demostrar-nos com es pot passar voluntàriament de l'èxtasi intel·lectual, no solament a la letargia, sinó també a l'extinció definitiva dels moviments de tot l'organisme?

Però no arisquem gaires càlculs sobre aquesta demostració psicològica. No sabem amb justesa el que ha dit Gandhi, ni sabem tan sols de cert si és que n'ha dit res.

De moment no en tenim més que un telegrama anglès. I això, la veritat, en aquest cas, no és gaire cosa. Qualsevol se'n fia!

El vot a Anglaterra

La nova llei anglesa, que rebaixa l'edat de les dones per a votar fins als vint-i-un anys, contindrà altres disposicions destinades a aixecar vives controvèrsies.

Una d'aquestes disposicions serà la supressió del dret de votar als indigents. S'espera una viva reacció del partit laborista, que compta, naturalment, amb molts sufragis d'aquesta mena d'electors.

Els conservadors, en canvi, veuran en aquesta disposició un retorn a una disposició tradicional a la Constitució anglesa, prou avantatjosa per contrabalançar els inconvenients que molts d'ells troben a l'extensió del sufragi femení.

La reina feminista

La reina d'Afganistan ha declarat al Director de la "Chicago Tribune", en una intervü, que és molt trist que una reina que

es passeja per l'estranger amb faldilletes curtes i cabells a la Ninón, estigui condemnada, al seu país, a anar amb el rostre tapat.

Ha afegit que està, però, disposada a acabar amb aquest estat de coses, si bé és un afer molt delicat a causa de la susceptibilitat dels afganistans.

Finalment, la sobirana, ha acabat la intervü amb aquestes paraules:

"Diguen a les dones d'Amèrica que jo sóc, al meu país, la primera dona que treballa per a l'emancipació i l'educació de les noies. He aconseguit fundar la primera escola per a les noies, cosa que m'ha costat de lluitar molt amb els musulmans repatanis. Aquesta resistència es manifestà, en certs moments, per una veritable revolta, però fou reprimida sense pietat. A Kaboub, hem alçat un monument commemoratiu per recordar a les generacions futures la batalla que les dones han guanyat en nom de la llibertat i de l'educació."

Fenòmen metereològic

Diu un telegrama periodístic de Figueres que en aquella ciutat el vespre del dia de Reis hom veié clarament un arc brillantíssim de Sant Martí entorn de la lluna, amb una gran resplendor, i fou visible de des de les set a dos quart de vuit del vespre.

La dita notícia qualifica el fet de fenòmen metereològic.

I ara, quina ignorància tan enorme corre pel món! A una cosa així, tan clara, tan evident, se li diu fenòmen metereològic? Encara ens farien riure el periodista que

això escriu i els periòdics que s'ho han fet seu! Sembla mentida!

Nosaltres no hem dubtat mai de la religió i de les seves coses. I tothom sap que allò que és cert d'una manera evident, certíssimament cert, es diu que és la Bíblia.

Quin dia va ésser el fenomen? El dia ó, festivitats dels Sants Reis d'Orient. I doncs? Que no es recorden de l'estrella amb cua que els va guiar fins el portal de Betlem?

El suposat fenomen metereològic no era res més que l'estrella amb cua que enguany ha reaparegut. Només els figuerencs han estat els escollits, en recompensa a les seves virtuts. I els figuerencs, ingrats, ho paguen dient que és un fenomen metereològic.

De malagraits l'infern n'és ple.

Oportunisme

En una església de Saint-Stefen (Lancashire), acaba d'ésser admesa la "jazz" per acompanyar l'orgue durant les cerimònies religioses.

El vicari de l'esmentada parròquia diu que espera, per aquest mitjà "sacudir l'apatia dels fidels".

O tempora, o mores! El saxofon i el trombó convidats a secundar els himnes sagrats! El "charleston" admès a participar dels rites amb els quals s'adora Déu!

¿Però és que en realitat aquests esdeveniments han de causar sorpreses? ¿Es que no ha estat sempre amb l'oportunisme que les religions han trobat sempre llur força més certa?

La quaresma

Darrera Carnestoltes ve, amb els seus peus múltiples, amb el seu pas rastrer, la Quaresma. És una dona fastigosa, repugnant, que té una gran suggestió damunt de molta i molta gent, per dissort nostra.

Però com que a, nosaltres, les dones fastigoses no ens diuen res absolutament, ja fa molt de temps que no tenim cap tracte amb la Quaresma. Ens estimariem més que no vingués, és cert, però, tanmateix, no ens fa ni fum. No torçarem cap pas per a què ella pugui fer la seva via vil, de llimac.

Però la Quaresma té uns devots molt desinteressats, entre els altres, pobrets!, de bona fe: els capellans. Mentre la gent, per la Quaresma, dejuna, ells neden en mars de roses i coneixen el període de l'abundància. Que les velles i els fanàtics es piquin el pit, pelant-se els genolls, que ells van recollint diners per a les animetes del Purgatori. Estan tan tristes, pobres animetes, allà baix—diuen que és a baix, el Purgatori—que ells se n'han de preocupar.

Oh, Quaresma, quin contrast fas amb el Carnaval tot just mort? Com ressuscites de nou la hipocresia!!!

Dejetier se'n va a viure a Rússia

El revolucionari francès, el compositor Pierre Dejetier, se'n va a viure a Rússia.

Dejetier ha dut sempre una vida de lluita de persecució i està molt esgotat; té, altrament, setanta anys.

Pierre Dejetier és l'autor de l'himne nacional de les Repúbliques soviètiques i del cant de lluita internacional dels comunistes.

A França, Pierre Dejetier vivia en la misèria.

El Govern soviètic li ha ofert, i ell ha acceptat, dues habitacions amoblades de l'esplèndid Pallau que porta el nom de Casa dels veterans de la Revolució. En paga, Dejetier, ha promès fer un nou himne sobre el triomf de la Revolució i la nova Rússia soviètica.

L'oferta de Rússia és digna de tot elogi. Caldria que tothom en prengués exemple.

Estem habituats, aquí, a veure com es desprecia la gent un pic hom ja no els necessita. Rússia, en canvi, sap premiar bé els seus amics. Cap país catòlic és capaç de fer una cosa semblant.

Ha mort en Julià Nougués

Acaba de morir l'ex-diputat a Corts En Julià Nougués.

Julià Nougués era un home liberal de debò. Militava al partit republicà federal i professava les seves idees amb noblesa i sinceritat. Enemic de tota claudicació, ell era implacable amb tots aquells que són malabaristes de la política, especialment amb els que s'adapten a les circumstàncies sense cap escrúpols i passen d'un salt de l'esquerra a la dreta.

Per bé que Julià Nougués estava apartat de nosaltres en molts aspectes, el seu liberalisme, la seva democràcia, la seva rectitud de procedir, la seva noblesa, la seva sinceritat, que el feien un home altament simpàtic, ens sacostava molt a ell en altres aspectes.

Descansi en pau l'il·lustre polític.

DISFRESSES

—Em sembla que faig força patxoca! Semblo de debò!

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Cançons

El nostre folk-lore és l'ànima actual dels nostres orfeons. Les cançons llunyanes, aquelles cançons eixides del cor de la terra, encara viuen entre nosaltres, omplint, amb altres de contemporànies, els nostres programes de concert.

Es plaent quan hom escolta la veu dels avis a través de llurs cançons. Hom sent com la musa de la terra s'arrapa al cor i l'amoroseix, sadollant-lo de somnis que mai no tenen realitat.

Mes, oh, volgut amic, no trobes a mancar quelcom al costat de tan belles cançons? Unes altres cançons virils i fogosament joioses que, dissortadament, són absents dels nostres orfeons? Són aquelles cançons que, començant poc a poquet, amb un to amorós... passiu... van creixent... arborant-se... enfilant-se espai amunt, mentre la veu creix, el llavi s'infla, la gorja tremola i el cor bat, i quan han colpit el cim, acaben amb un dolç crit que, a voltes, és una queixa, a voltes, un esclat d'amor.

Els nostres orfeons tenen un bonic folk-lore; les cançons de la terra hi són esculpides bellament... són dolces... molt dolces... però no tenen la dolçor viril de la cançó que poden cantar els homes de totes les terres; d'aquella cançó untada de suor del treball i harmonitzada amb el mall feinejador.

JOSEP CERVELLÓ

CAMPDEVANOL

Es diu...

que les *licas* (no *riques*, com equivocadament escapà al linotipista) s'han enfadat perquè vaig dir que "estaven a punt de cantar una missa amb tota solemnitat, que vol dir amb galls i tot".

No hi ha perquè enfadar-se; sense galls, una missa no és mai solemne. Vegi's, sinó, la missa és la divina taula, oi? (és un taula que no hi menja tothom, però és taula al fi), doncs, no us sembla, volgudes *licas*, que per a què una taula sigui presentable (solemne), no hi ha de mancar el gall? Qui no ens assegura que, en la primera, aquella dels tretze, no es va sacrificar (en diuen *sacrifici*), la *prole* d'aquell gall magnífic que, per a vingar-se, va fer dir tantes mentides al botatxàs de Sant Pere?

...que un jove llarg i prim, carambolista i aspirant a plomífer, amb el seu mutisme sobre la personalitat del que sotscriu, fa que la gent malfi, donant-se com a cosa segura que jo sóc ell.

Això no val, *manu*; ves fent el teu fet i deixa'm tranquil; ves escrivint novelles (i cobra-les sobretot) que En Pepet Salau no et dirà res més, doncs potser amb això sol, agafaràs pretensions.

...que En Pepet Salau és un ximple.

Això ja fa molt temps que ho sabia; però encara és més ximple el que diu ximple a un ximple, quan la ximpleria del ximple és a bastament coneguda.

PEPET SALAU

UN PORC, MES S'ESTIMA UN
AGLA QUE UN DIAMANT

Gandhi, el gran filòsof indus, i cap del nacionalisme d'aquella nació, ha assegurat que morirà el dia 12 del pròxim març.

A la Índia hi ha una gran consternació. Enemics de tots els fanatismes, es diguin com es diguin, fem els més fermes vots per a què Gandhi s'equivoqui. Tots els pobles oprimits necessiten homes com ell.

Fa pocs dies que, en un poble de la província de Valladolid, Peña Flor de Hornija, va ensorrar-se el campanar; com se suposa, les campanes també varen fer el salt; una d'elles, amb tot i ésser beneïda, lluny d'anar cap al cel, va caure damunt la casa de l'organista.

A ben segur que va ensorrar-se degut a què estava tip d'aguantar un instrument tan xafarder.

Si l'organista en comptes d'ésser-ho d'una església, hagués estat músic d'un cafè-concert (suposant que a Peña, etc., n'hi hagi) els "carques" haurien tingut un bon argument per dir: "segur que tant bell present ha estat enviat per la mà de Déu, com a càstic."

Amb això es pot veure l'eficàcia de les benediccions, car la campana del salt devia ésser batejada com totes, però, potser era una Pepa pecadora (suposant que es digués Pepa), que es passava tot el sant dia tocant a s'emetent.

Hi ha un home tancat com a boig, que ha escrit al Jutjat, demanant que sigui reconegut per dos metges, dient que no està boig.

Ha fet la mateixa petició altres vegades. Segurament pot ésser que es torni a posar de moda aquell refrà castellà que diu:

"No son todos los que están, ni están todos los que son!"

Marinetti es troba a Madrid, després d'haver passat per Barcelona. F. T. Marinetti, l'escriptor creador del futurisme, ha sofert un accident que només a ell podia passar-li. Anà a Madrid des de Barcelona en automòbil, i a Aragó sofrí una "panne" que el retingué aturat una pila d'hores, sense poguer-se comunicar amb ningú. A Madrid el creien ja perdut—no perdut en el futurisme, sinó en els erms aragonesos.

I pensar que Marinetti és el cantor de la velocitat!

A Barcelona i a Madrid ha explicat la seva concepció del futurisme. Veu's-la ací, en pocs mots:

"L'ensenyança il·limitada per a l'esdevenidor d'Itàlia; la destrucció de l'imperi austro-hongarès; l'heroisme quotidià; l'amor al perill; la violència considerada com a argumentació; la glorificació de la velocitat; la novetat, l'originalitat; l'optimisme; la força; la revolució; la guerra; l'adveniment dels joves al poder contra l'esperit parlamentari, conservador, rutinari, ambigu, diplomàtic, acadèmic i pessimista. Això és el que dic en el meu llibre."

I assegurarà que el futurisme i el feixisme són

coincidents. Des d'aquest instant, el futurisme ens és simpàtic.

Per què voldran refundre el "Círculo de Bellas Artes" i el "Ateneo Científico, Artístico y Literario", de Madrid, si els socis de l'una i de l'altra entitat en són contraris? Comprenem perfectament que el "Círculo" no vulgui l'"Ateneo", ple de gent estranya, i que els de l'"Ateneo" s'avergonyeixin d'anar al "Círculo".

Els que volen la fusió deuen ésser fantasmes, perquè una notícia periodística ens diu que tothom n'és contrari.

El Govern ha autoritzat la importació de 44.000 tones de blat.

Massa, massa. Imagineu els pans que es poden fer! I arribaran a empatxar-nos.

Reunions d'Assemblea. Mogudes? Grises? Creiem sincerament que ara van prenent caràcter; les darreres reunions ens ho fan creure.

Diuen que una sèrie de Grans d'Espanya es podran cobrir davant del rei. Ens sembla que els nobles estan sempre coberts de tot.

Impremta La Campana i L'Esquella Oim 8, Barcelona.

L'HORA DE L'ALEGRIA

—Ara sí que ha arribat la meva! Ara amb el Carnestoltes sí que em divertiré!